

Իսահակ Լճիտանի «Աշնանային օր. Սոկոլնիկի»

ՎԱՅՐԿԵԱՆ

Թոյլ շրշին մը, յետոյ բոյր մը մշկենի:
Եւ յամրագին գիրքը ձեռքէս կ'իյնայ վար.
Երազներու պերճուհին է որ կ'անցնի,
ու կը փոթի ծովակն հոգւոյս մեղմավար:

Ու կը փոթի ծովակն հոգւոյս մեղմավար:
Եւ ալիք մը թելը բացած կը վազէ
գրկել ափունքն իղձիս ոսկի աւազէ:

Ո՛վ քաղցրութիւնը նայուածքին իր ծաղիկ.
ո՛վ պերճութիւնը գընացքին իր հպարտ.
ճամբուն վըրայ՝ իր քայլերուն հետքը վարդ՝
ուր հեշտօրէն կը յաճի դեռ իմ մենիկ

սիրտըս՝ բո՛ց մը՝ մըթնշաղին մէջ անհետ....: